

اتحادیه‌ها

قدم اول

نویسنده: دیوید کاگسول

طراح: سی باتزر

مترجم: حمید رحیمی

این کتاب ترجمه ای است از:

Unions for beginners
Dave Cogswell and C.M. Butzer
Published in 2012 by for beginners.

سرشناسه	کاگزول، دیوید David Cogswell :
عنوان و نام پدیدآور	: اتحادیه ها/ نویسنده دیوید کاگزول؛ طراح سی باتزر؛ مترجم حمید رحیمی
مشخصات نشر	: تهران: چاپ اول شیرازه کتاب ما ۱۳۹۸.
مشخصات ظاهری	: ۱۷۲ ص. : مصور: ۱۴/۵*۲۱/۵ س م.
شابک	: ۹۷۸-۶۰۰-۸۵۱۴-۶۳-۳
وضعیت فهرست نویسی	: فیبا
یادداشت	: عنوان اصلی: Unions for beginners, 2012
موضوع	: اتحادیه های کارگری Labor Unions
شناسه افزوده	: Btzer, C.M. ام. سی. بوستر،
شناسه افزوده	: رحیمی، حمید، ۱۳۵۲- مترجم
رده بندی کنگره	: HD۶۴۸۳
رده بندی دیویی	: ۳۳۱/۸۸
شماره کتابشناسی ملی	: ۵۸۱۵۴۰۰

اتحادیه ها

قدم اول

نویسنده : دیوید کاگزول

طراح: سی باتزر

مترجم: حمید رحیمی

ویراستار: ابراهیم اسکافی

انتشارات: شیرازه کتاب ما

چاپ و صحافی: واژه

تیراژ: ۱۱۰۰ نسخه

چاپ اول: مهر ۱۳۹۸

حق چاپ و نشر محفوظ است.

این کتاب با کاغذ حمایتی منتشر شده است.

تهران. صندوق پستی: ۱۱۱-۱۳۱۴۵

تلفن: ۸۸۹۵۲۳۹۷ - فکس: ۸۸۹۵۱۶۹۱

همراه: ۰۹۳۶۹۵۰۰۱۸۲

سایت: www.shirazehketab.net

این کتاب در دوره خیزش‌های اجتماعی گسترده در آمریکا و دیگر نقاط جهان نوشته شده است. انگار که آمریکا، به نقطه وارونگی مشهورش رسیده است، وقتی جنبشی به نقطه نهایی خود می‌رسد، آونگ مسیر حرکتش برعکس می‌شود و شروع به تغییر جهت می‌کند. سی سال پس از انقلاب ریگان، روند به گونه‌ای پیش رفت که اغنیاء روز به روز ثروتمندتر و توانگرتر شده، و شرکت‌ها بیش از پیش بر زندگی مردم آمریکا مسلط شدند، حالا مردم شروع کرده‌اند فشار معکوسی وارد کنند. هر روز اتفاقاتی می‌افتد که به نظر می‌رسد این قابلیت را دارد که مسیر تاریخ را عوض کند. جنبش اشغال وال استریت، فریاد اعتراضی است به بی‌عدالتی نظام شرکت‌های جهانی که از منهن جنوبی شروع شد و در سراسر جهان رو به گسترش است.

این رویدادها تا زمان آماده چاپ شدن این کتاب هم ادامه خواهند داشت و هیچ‌کس نمی‌تواند آینده را پیش‌بینی کند. اگرچه، گویی برخی رویه‌های خاص تثبیت شده و بعید است که وارونه شوند. پس از دوره‌ای طولانی از روند صعودی قدرت شرکت‌های بزرگ در آمریکا، مردم شروع به مقابله کرده‌اند. وقتی مردم با مشکلات مشابهی روبرو می‌شوند، به برخی از همان راه‌حل‌هایی متوسل می‌شوند که کارگران صدسال پیش، در عصر طلایی، انجام می‌دادند. ابتدایی‌ترین کار، تشکیل اتحادیه‌ها و اتحاد مردم برای دستیابی به هدف مشترک عدالت و انصاف و ستاندن حق از کسانی است که به آن دست‌اندازی و منابع کشور و جهان را ناعادلانه تصاحب کرده‌اند.

در بازبینی تاریخ اتحادیه‌ها، درباره مردمی حرف می‌زنیم که در کارخانه‌ها و مزارع کشاورزی در سخت‌ترین شرایط کار می‌کردند و جان‌شان به لب‌شان رسیده بود. گمان ما بر آن است که نسبت به آن دوران شرایط بهبود پیدا کرده است و امروزه افراد کمتری در کارخانه‌ها کار می‌کنند و بیشتر مردم مشاغل دفتری دارند. اما رکود سال ۲۰۰۸ باعث بیکاری، بی‌خانمانی و فقر میلیون‌ها نفر شده است و این در حالی است که مؤسسات بانکی وال استریت که با عملکرد غیرمسئولانه خود موجب رکود شده‌اند، هم کمک‌های مالی از دولت دریافت کرده و هم سودهای فراوانی گرفته‌اند. بسیاری از مشکلاتی که

شاغلان امروزی با آن مواجه هستند، همان‌هایی هستند که مردم ۱۰۰ سال پیش با آن دست به گریبان بودند، منتها در شکل و شمایلی دیگر. حتی با گذر زمان و تغییر روش‌ها، دستاورد کارمندان امروزی به همان اندازه کارگران کارخانجات دیروزی، یعنی پرداخت کم، فقدان مزایا و کار زیاد در ازاء سود ناچیز است. در دهه نخست قرن بیست و یکم، که ثروت کشور به دست اقلیتی خاص افتاده است، مردم عادی به هر تخته پاره‌ای چنگ می‌زنند تا با آن مقابله کنند و تلاش می‌کنند در ساختار اقتصادی، موقعیت بهتری به دست بیاورند. زمانی که بخش زیادی از طبقه متوسط مورد بی‌توجهی قرار گرفته و دچار بیکاری، فقر و بی‌خانمانی می‌شود، اغلب مردم کاری بهتر از این نمی‌توانند انجام بدهند که خیابان‌ها را به تسخیر خود درآورند و در نهایت به شیوه‌ای آگزیستانسیالیستی با بدن‌های خود با مسائل سیاسی و اقتصادی روبرو شوند. بسیاری از مردم آمریکا دریافته‌اند که همه پل‌های پشت سرشان خراب شده است و انتخاب زیادی ندارند.

به طور طبیعی انسان در مواجهه با مصیبت همگانی، به همبستگی با افراد دیگری متوسل می‌شود که مخصوصه‌ای مشابه دارند تا برای به دست آوردن حقوق، عدالت، انصاف و رهایی از ظلم مبارزه کنند. و این امر باعث مطرح شدن بحث اتحادیه‌های کارگری شده است. بنای اتحادیه‌ها، بر هم‌افزایی نیروهای انسان‌ها برای نبرد با ظلم و حق‌طلبی است.

تاریخ اتحادیه‌ها، حکایت طولانی، متنوع و پرنقش‌ونگار تاریخ انسانی، با قهرمان‌ها و افراد شرورش است. اتحادیه‌ها همیشه برای اعضاء خود و اجتماع خود سودمند نبوده‌اند. گاهی از مسیر رفتار اخلاقی و مسئولانه منحرف شده‌اند. گاهی اوقات رهبران اتحادیه‌ها اعضاء خود را تنها گذاشته یا از قدرت خود سوءاستفاده کرده یا بیش از آنکه چیزی بدهند، دریافت کنند. همه لغزش‌های انسانی، مثل بقیه حوزه‌ها، شامل اتحادیه‌ها هم می‌شود. اتحادیه‌ها عمدتاً باعث ارتقاء سطح زندگی میلیون‌ها انسان شده‌اند، افرادی که اگرچه عضو هیچ اتحادیه‌ای نبوده‌اند، اما از ارتقای سطح استانداردهای شرایط کاری بهره‌مند شده‌اند. اگرچه اتحادیه‌ها در پنجاه سال اخیر در زندگی مردم کم‌فروغ شده‌اند، بااینهمه نشانه‌هایی از بازگشت قدرتمندانه اتحادیه‌ها مشاهده می‌شود.

کریس هجز گزارشگر برنده جایزه پولیتزر که به مدت ۱۵ سال گزارشگر جنگی در

نیویورک تایمز بود در اعتراضات اشغال وال استریت در منهن جنوبی حدود یک هفته پس از شروع آن در ۱۷ سپتامبر شرکت کرد. در مصاحبه‌ای که در صفحه اعتراضات انجام داد، توضیح می‌داد که چرا آنجاست، چرا تجمع مردم برای این اعتراضات مهم است و چرا کارگران و از جمله طبقه متوسط باید دوباره در اتحادیه‌ها جمع شوند تا در برابر هجوم نخبگان قدرت کشور از خودشان محافظت کنند.

هجر گفت: «تازه از ایموکاله فلوریدا برگشتم. آن جا ائتلافی از کارگران ایموکالی در تدارک تشکیل کارزاری در اعتراض به فروشگاه‌هایی نظیر تریدر جوز، استاپ ان شاپ و جایت است، که خیلی مسئله مهمی است، چون اگر موفق بشوند، احتمالاً در آمدشان دو برابر خواهد شد، چیزی بین هشت تا ده هزار دلار [در سال] برای کارگران مزرعه که در بهترین حالت در شرایط فجیعی کار می‌کنند و در بدترین حالتش بردگی می‌کنند. وقایع رخ داده را دنبال کرده‌ام و اینجا همان جایی است که هنوز بذر امید در آمریکا زنده است. تمام تلاش‌هایی را که در اینجا دیده‌ام که نیروهای پلیس در نیویورک برای ارباب انجام می‌دهند، بی تناسبی میزان نیروهای پلیس و بی تناسبی شمار افرادی که به خدمت گرفته شده‌اند تا این اعتراضات را کنترل کنند، برای من بدین معناست که در واقع این گروه حاکم است که ترسیده. قطعاً آنها دنبال ترساندن ما و شما هستند؛ اما من به عنوان گزارشگر نیویورک تایمز به شما می‌گویم که آنها به شدت وحشت زده‌اند، آنها دوست ندارند چنین جنبشی پا بگیرد. آنها خودشان تا حدی به شکل ناخودآگاه یا آگاهانه به این موضوع پی برده‌اند که گروهی جنایتکار قدرت را در آمریکا تصاحب کرده‌اند، و افراد تأثیرگذار، افرادی که چنین تظاهراتی راه می‌اندازند، در حقیقت متعلق به طیف محافظه‌کاران هستند. آنها خواستار حاکمیت قانون هستند. خواهان بازگشت حاکمیت قانون هستند. و چیزی که اتفاق افتاده آن است که رادیکال‌های واقعی قدرت را در چنگ خود گرفته‌اند و هر چیزی که سد راه ایجاد شهر سازمانی نئوفودالی شود را در هم می‌شکنند، در این سیستم نئوفودالی مورد نظر آنان، طبقه گروه‌سالار غارتگر، دسته محدود مدیران نخبه وجود دارد و دوسوم این کشور در شرایطی زندگی می‌کنند که به طرز فزاینده‌ای خانواده‌ها را به سطح زندگی بخورونمیر سوق می‌دهد.»

«یکی از دلایلی که من به ایموکالی رفتم و از دلایلی که ایموکالی اهمیت دارد، این است که در این سیر قهقریایی، ایموکالی در پایین‌ترین نقطه قرار گرفته است. جایی است

که مردم کار می‌خواهند و حتی طبقه متوسط هم به آخر خط رسیده است، آنها حق و حقوقی ندارند، به واسطه توده عظیم بیکاران و اینکه کارها در اینجا به صورت پاره‌وقت است و دستمزد بسیار پایینی دارند، آنها می‌توانند وضعیت کارگران را در سطح بردگی تنزل دهند، هیچ خبری هم از مستمری بازنشستگی و تسهیلات درمانی نیست. طبق قانون به جامانده از جیم کرو، مذاکرات جمعی از سوی کارگران در فلوریدا غیرقانونی است. ایموکالی، تنها یک حفرة هولناک سوءاستفاده ماهیتاً جهان‌سومی نیست، بلکه نگرشی است که این دولت شرکتی می‌خواهد به بقیه ما هم تحمیل کند. خواسته‌شان آن است که منفعل و ترسو باقی بمانیم. مادامی که بترسیم و بی تفاوت باشیم و مجذوب توهمات الکترونیکی بمانیم، واهمه‌ای از ما ندارند. لحظه‌ای که مردم اعتصاب کنند دولت شرکتی وحشت می‌کند و اگر به حرف من اعتماد ندارید، نیروهای پلیس زیادی که اطراف‌تان هستند را ببینید، و همه‌اش این نیست، بلکه میزان خشونت‌شان به هنگام مواجهه با تظاهرات آرام مردم را هم در نظر بیاورید.»

www.ketab.ir